

г е о р г и и л и е в
HOLY FOOL
Градът на кучетата

Издателска къща Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Георги Илиев, автор, 2009

© Димитър Келбечев, художник, 2009

© Издателска къща Жанет 45, 2009

ISBN 978-954-491-590-2

з е о р з и и л и е в

HOLY FOOL

Грабът на кучетата

книга първа

ПЛОВДИВ, 2009

ЖАНЕТ 45

Най-натоварената магистрала в света цепеше черния хълм като огнена река. Две реки – червената течеше нагоре в неговата посока, а жълтата се изливаше към долината. Задръстването в събота вечер – хиляди хора се изсипваха в западен Лос Анджелис заради баровете, кината, ресторантите. Той отиваше там по работа.

Магистрала 405 беше задръстена по осемнадесет часа в денонощието. Табелите с ограничението от 65 мили в час изглеждаха като подигравка. В събота през деня движението беше по-рядко – ако беше слязъл в града два-три часа по-рано, можеше да изчака вечерта в някое кино. Вече беше късно. Слънцето бе залязло над долината Сан Фернандо и той се влачеше с 20, и непрекъснато натискаше спирачките като всички останали, закъсняващи за срещите си.

Някои щяха да напуснат по „Сънсет“ и да продължат към Западен Холивуд. Други щяха да завият по 101-ва към Санта Моника. Той отиваше в Уестууд. Но не заради кината и ресторантите. Имаше среща с информатор. Не очакваше да научи нещо особено.

Свали прозореца. Топлият вятър го лъхна, търкането на гуми в асфалта изведнъж стана осезаемо. Дневната жегата от долината все още се усещаше. Потъна в песента

по радиото – Gloria в изпълнение на „Доорс“. Най-сексуалната песен, записвана някога.

Не се съсредоточи за предстоящата си среща. Щеше да иска информация от човек, който по всяка вероятност я нямаше. Отиваше в бар „Хабиби“ в Уестууд, на границата на иранския (местните предпочитаха „персийския“) квартал. В самия бар се събираха българи – отскоро в града, студенти или спечелили зелена карта от правителствената лотария, която вкарваше в страната толкова случайни и непригодни имигранти. Българчетата се събираха в „Хабиби“ да пият, да си намират работа или квартири един на друг, да се свалят. Главно се сваляха. Стандартна „месарница“.

Гордън Шел стигна върха на хълма при центъра Скърбол. Оттук надолу движението обикновено живеше. До отбивката за булевард „Уилшър“ оставаха три мили. Щеше да е в „Хабиби“ до половин час. Джим Морисън се дереше „Too late, too late, too late!“.

В Сан Хосе тридесетгодишен българин застрелял жена си и петгодишната си дъщеря и изчезнал с едногодишния си син. Ако не си беше взел бебето, ФБР нямаше да се намеси, но отвличането е федерално престъпление. Семейството пристигнало в страната преди пет години – зелена карта от лотарията – и първоначално живеело в Лос Анджелис. Гордън отиваше в „Хабиби“, за да пита своя информатор Спас дали не ги е срещал тогава, преди да се преместят в Сан Хосе. Не очакваше да открие техни приятели оттогава, при които убиецът да се е скрил. Не очакваше Спас да ги е познавал. Отиваше главно, за да разгледа новите лица, да надуши евентуални бъдещи престъпници или информатори. Затова си беше направил срещата в събота вечер. Всички щяха да са в бара, за да свалят новите студентки.

Гордън харесваше работата си в Лос Анджелис.

Чакаше сватбата си в празната стая, в празния апартамент. Не знаеше дали американецът ще доведе някой да ги венчае направо тук, или ще я отведе на друго място. Беше декември, а парното превръщаше апартамента в сауна. Дънките ѝ бяха изрязани до сливиците, стил „секси неудобен“, а кожата на краката ѝ настръхваше от вида на голите бели стени – изглеждаха толкова студени. Парното на целия блок беше надут до дупка и не можеше да се намали. С американеца ходеха полуголи из голите стаи. Приятелката ѝ Валя беше изрязала дънките. Преди години. Когато дойде в града на деветнадесет години. Валя, която вече я нямаше. Валя, която бяха докопали. Този брак щеше да я спаси. Американец. Заминават за Лос Анджелис веднага, щом си уредят документите. Чака в този празен апартамент. Американецът беше готин. Беше непукист. Не ѝ се натискаше непрекъснато, говореше с нея нормално. В живота ѝ почти не бяха останали такива хора. Дори майка ѝ и баща ѝ не говореха нормално с нея. Да им се обади ли, че заминава? Какво да им каже – че се омъжва за американец? Или че отива да учи? Да работи? Някаква специализация. В Ню Йорк. Няма да им каже, че отива в LA, защото онези може да ги разпитват. Американецът беше ченге. Ченгетата са жестоки, мазни копелета. И го съзнават. И

когато бяха с нея, комплексите им избиваха през кожата като пот. Американецът не беше такъв. Беше cool. Не си беше представяла сватбата си така. А си я беше представяла. Много пъти. В продължение на много години. С времето картината се променяше, но не много. Когато беше малко момиченце, си представяше голяма бухнала рокля от няколко части, може би елече, задължително шлейф. В последните години би избрала нещо много по-семпло. Може би дори черна рокличка с много крак. Като малка си измисляше сложна прическа – косата вдигната, може би един навит кичур, пуснат на слепоочието. Сега би била с права коса, може би дори късо подстригана. Но винаги си бе представяла голяма сватба. Много хора. Седмици приготовления. Дори месеци. Чудеше се как ще примири родителите си с музиката. И с това, че ще пропусне обредите от тяхното време. И как ще примири неговите родители. Който и да беше той.

Чакаше сам-сама в празния апартамент вече от часове. Не знаеше дали не закъсняват за сватбата.

Когато циганчетата видяха трупа, кучетата вече го бяха открили, но не знаеха какво да правят с него. Бялата плът беше вкочанена и помиярите само подръпваха пръстите със зъби и ровеха бедрата с нокти в опит да достигнат нещо по-меко отдолу. Ноктите им дори не оставиха следи. Водата от тялото се беше просмукала през кожата и заскрежила. Кучешките усти я бяха разтопили на места. Загубили интерес към тялото, псетата клечаха наоколо, примижали срещу изгриващото слънце.

Децата бяха изпратени в замръзналото поле да приберат конете. Бащите и братовчедите им от махалата щяха да впрегнат крантите в каруците и да ги подкарат към града, където да ги пълнят с намереното в боклукчийските кофи. Нощем пускаха конете в полето – каквото изскубеха от замръзналата трева щеше да им е наградата за целия ден теглене, бой и надпрепускване с коли, камиони и автобуси из градските улици. Никой не би откраднал крантите през нощта – не си струваше Чаро да те погне заради някаква полужива мърша.

Голото тяло лежеше по очи до купчина боклуци – изхвърлени щайги, счупени тоалетни чинии, ръждясали сателитни чинии. Двете момчета веднага познаха какво са открили. По-малкото, Деян, на пет години, хукна обратно

към махалата, за да докладва на чичо си. Петър се приближи към трупа.

Кучетата се наежиха и залаяха. Петърчо беше печен. С два камъка удари две кучета и те неохотно му отстъпиха тялото. Лаеха го от разстояние.

Детето застана над трупа. Беше много бяла, обърната към него с прекрасното си обло дупе. Петърчо беше дванадесетгодишен. Разкопча панталона си, бръкна под чорапогашника и вълнените гащи и изрови пенисчето си. Започна да мастурбира почти насила – бързо и ядно, – защото му беше студено. Тя му предлагаше заоблените си бедра и дупе, толкова бели върху черните вкочанени боклуци... Петърчо свърши бързо – две-три капки сперма кацнаха върху краката ѝ, – прибра си пишката във втвърдените от предишна мастурбация гащи, закопча се, избърса ръка в панталона си и видя, че кучетата се приближават скришом към него.

Разгони ги със счупена дръжка на метла. Остана сам. Огледа се. Слънцето се издигаше над редицата панелни блокове на крайния квартал. Не видя нито един кон – може би кучетата ги бяха прогонили към влаковата линия. От махалата не идваше никой.

Петърчо пхна дръжката на метлата колкото можа под тялото. Натисна. Лостът му не постигна никакъв резултат – тя дори не помръдна. Детето започна да ръчка с дървото под нея – опитваше да го вкара достатъчно навътре, за да я обърне по гръб. Изпоти се от напъна. Започна да повдига дръжката... а с нея и едната страна на тялото. Слънцето вече огряваше момчето, но още не бе достигнало трупа в краката му. Вкочаненото тяло започна да се обръща цялото – като дъска или врата, или пластмасов манекен. Замръзналата плът се беше залепила за пръстта, за хилавата тревица, за бунището, споена със скреж и вледенена кръв, която е текла в земята.

Детето обърна трупа и го погледна.

Книга първа

ГРАДЪТ НА КУЧЕТАТА

ПРИСТИГАНЕ В ГРАДА

2006 г.

Летището беше малко и старо. Огромно пано на стената възторжено обявяваше, че новият терминал ще бъде открит през август миналата година.

Българинът, с когото се беше запознал в самолета, се раздели с Гордън с „Welcome to the asshole of geography*“.

Служителят от паспортна проверка го попита по каква работа идва в България. Отговори, че по съвместен проект с местната полиция.

– Какъв съвместен проект?

Гордън бе очаквал щом спомене ФБР и местната полиция всички да млъкват, да козируват и да му се махат от пътя. Но явно ФБР не беше новият КГБ. Когато обясни, че съвместно ще разследват убийство, паспортното ченге изглеждаше готово да завърже подробен разговор по темата. Очевидно гълпящите се зад Гордън пътници от три самолета не го притесняваха. Не му хареса, че американецът отказа да обсъжда „разследване, което е в ход“. Попита го къде ще отседне. Гордън каза, че отива в посолството – оттам ще го настанят.

* Добре дошъл на гъза на географията! (от англ.) Б. а.

– Защо не сте с дипломатически паспорт?

– Защото не съм дипломат.

Прозвуча грубо, но на Гордън не му пукаше за благо-разположението на този. И без това напоследък *никой* не го харесваше.

Във фоайето на летището го чакаше шофьорът. Явно му бяха показали снимка на Гордън – веднага дойде при него и се представи. Ник.

Навън беше сиво и студено – зимата не си беше тръгнала. Градът беше мръсен и застроен прекалено нагъсто – европейски град. На Гордън му заприлича на Берлин или Париж, само че по-кален. Жилищните блокове като че се катереха един върху друг. Софйя. Ник каза, че местните го произнасяли Сђфия.

– Младите хора – повечето – се опитват да говорят английски. Преди да ме преместят тук, бях в Румъния и там положението с английския е далеч по-добро. Но тук мацките са милион пъти по-красиви.

Дали беше от тайните служби, или от морската пехота, която охранява посолството? Може би беше просто шофьор.

– Не карайте в тази страна. Няма правила, всеки си кара където си иска и си спира, където си иска. Предимство, дистанция – за тях са като лична услуга.

Стигнаха за двадесет минути. Посолството беше новопостроена цитадела насред голо поле. За да го нападнат, Ал-Кайда трябваше отново да отвличат самолети.

Посрещна го секретарят за връзки с обществеността. Защо не легатът на ФБР? Секретарят го уведоми, че на следващия ден ще дадат пресконференция. Гордън беше свикнал с медийното внимание към лосанджелиския офис на ФБР, но нали идеята да го заточат на Балканите беше

точно за да избегне подобно внимание? Гордън не мислеше, че има какво да каже на българската преса, но премълча – защо и този човек да го намразва от първата им среща?

Все пак се среща и с представителя на ФБР в България – легата Хауърд Сарган. Кабинетът му клонеше повече към функционалното, отколкото към уютното. Самият Сарган – повече към функционера, отколкото към ченгето. Беше оплешивяващ топчест чичко със сини англосаксонски очи. Имаше пред себе си папка със случая, заради който Гордън беше в България.

– Жена, застреляна от мъжа си в Сан Хосе...

Гордън кимна.

– ... и жена, убита от цигани в София. Еднакви имена.

– Не само имената им са еднакви. Всичките им лични данни съвпадат.

– Една жена, убита на две места?

– Нали не питате сериозно? – Ето че пак се заяде. Трябваше да се контролира. – Жената е убита в Сан Хосе. Защо българските власти са идентифицирали друг труп като същата жена, има ли връзка между двете убийства – затова съм тук.

– Ясно, че затова сте тук. Но защо сте тук?

– Моля?

– Защо изобщо ми изпращат човек? Аз мога да свърша това, за което са ви изпратили. Тук съм, познавам хората, имам връзки в Министерството на вътрешните работи. Защо са ви пратили?

– Говорете с шефа ми в Лос Анджелис. Той ме прати.

Хотелът беше стар, грандиозен и мръсен. Наричаха го Гранд Хотел. Като му даваше ключа от стаята, рецепци-

СЪДЪРЖАНИЕ

Пристигане в града	13
Навлизане в обществото	42
Обществото	77
Пет години	114
Нощ с Нора	197
Нощ без Нора	209
Загадката Дъглас Бъргфелд III	230
София не е България	241
Ментов с парченца шоколад	282
Две забравени момичета	305
Есен	308
Среднощни разговори	316
Съдът, присъдата и екзекуцията на Никола Бонев	325
Вяра	357
Ренегат	366
Софийските гробища	377
Епилог	379

Георги Илиев
HOLY FOOL

Книга първа
ГРАДЪТ НА КУЧЕТАТА
роман

Българска
Първо издание

Художник: *Димитър Келбечев*
Коректор: *София Несторова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 24

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс „Жанет 45“ – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-590-2